

[Hans R. Knudsen.]

ning til at beskæftige mig med i hvert fald et par af de afgørende ændringer, der er fremsat forslag om.

For det første har vi i forhold til det oprindelige lovforslag givet afkald på beskatning af fortjenester på ejendomme, der er købt før 1949. Når vi har måttet lade disse fortjenester — og der kan jo være store fortjenester indimellem — falde uden for lovens bestemmelser, er det ikke gjort, fordi der ikke ved sådanne køb, især ikke ved rene grundkøb, kan konstateres fortjenester af et omfang, som burde være genstand for kapitalvindingsbeskatning. At vi har måttet standse ved 1949-købene, skyldes udelukkende den omstændighed, at der vil være for store administrative vanskeligheder forbundet med at konstatere de tillæg til købesummerne, som for hvert år må foretages for de forbedringer og ændringer, der er sket, eventuelt også ændringer, der er foretaget på grund af frasalg af parceller, tilkøb af parceller o. lign.

Det er jo ret store procenttillæg, der gives for at finde frem til den købesum, der skal danne grundlaget for beregning af fortjenesten, og der kunne måske være grund til at kritisere, at procentsatserne er så store, som de er. Vi finder dog, at disse satser i hvert fald bør være så store, at netop de normale handler og afståelser ikke rammes af loven. Hvis vi skulle gå længere tilbage end til 1949, måtte man, hvis det overhovedet skulle være muligt at administrere loven så langt tilbage, beholde den mulighed, der i det oprindelige lovforslag fandtes for frit at vælge mellem at lægge købesummen eller 1956-vurderingen eller en senere vurdering til grund for beregningen af fortjenesten.

Desværre måtte vi opgive vurderingerne som grundlag. Jeg er ikke i tvivl om, at de havde været betydelig nemmere at administrere ud fra, men de oplysninger, vi har fået under udvalgsarbejdet, har desværre bekræftet, at vurderingerne er et alt for usikkert grundlag, fordi de er så uensartede fra landsdel til landsdel, fra amt til amt, fra kommune til kommune, ja, næsten fra gade til gade. Man kunne vel have grund til at vente, at en vurdering af en ejendom foretaget i 1956 — altså for

kun 4 år siden — ville være så nøgtern, at den normale salgssum i dag ikke ville kunne overstige den med mere end det 75 pct.s tillæg, som var forudsat i det oprindelige forslag. Desværre var det ikke tilfældet. Hvis vurderingssummerne skulle bruges som grundlag for at beregne fortjenesten, måtte man gå ud fra, at forskellen mellem 1956-vurderingen og salgssummen i dag var nogenlunde ensartet landet over. Det er den ikke. Der er endda en ret betydelig forskel i disse vurderinger, og jeg forudser også, at der vil gå nogle år endnu, før vi når så vidt, at disse vurderinger er tilnærmelsesvis ens landet over.

Medens 75 pct.s tillægget til 1956-vurderingen mange steder — ja, de fleste steder — ville overstige en normal salgsværdi i dag, var det slet ikke tilfældet i visse egne af landet. Jeg kan ikke netop på baggrund af en sådan konstatering lade være med at mindes de protester, vi fik efter vurderingen i 1956. Efter at vi havde gennemført de nye vurderingsregler, og efter at 1956-vurderingen var sket, modtog vi en del protester over denne vurdering. Jeg husker, hvordan man enkelte steder protesterede så stærkt, at man ligefrem forlangte, at staten skulle overtage ejendommene til de helt urimeligt høje beløb, man i 1956 havde vurderet dem til.

Behandlingen af de foreliggende lovforslag, vort udvalgsarbejde og de undersøgelser, vi har foretaget, har i hvert fald afsløret, at vurderingerne i 1956 ikke har ligget i overkanten af værdien i alle egne af landet.

Jeg har også et par bemærkninger at gøre om de afgrænsninger, der i ændringsforslagene er gjort for at få de årlige forbedringer tillagt købesummen, når fortjenesten skal regnes ud. Når procenttillægget, altså de 40 pct. og de 8 pct. pr. år, er så stort, som det er, skyldes det også den omstændighed, at det skal dække mindre forbedringsudgifter, altså forbedringsudgifter, der ligger under de 2 000 kr. pr. år. Det har været et problem — jeg vil også gerne indrømme, at det har været et vanskeligt problem — for udvalget i forhandlingerne også med den højtærede minister at finde frem til de rigtige og rimelige grænser på dette område. Disse forhandlinger er endt i, at forbedringerne for at kunne komme